

Fakta ohledně konopí a Henrym J. Anslingerovi

Výňatek z 723. kontaktu ze dne 3. října 2019

FIGU – SSSC

Freie Interessengemeinschaft Universell

Hinterschmidrüti 1225

8495 Schmidrüti ZH, Švýcarsko

www.figu.org

FIGU Studiengruppe Česká republika

<http://cz.figu.org>

info@cz.figu.org

Originální pramen:

https://www.figu.org/ch/files/downloads/gratisschriften/tatsachen_bezueglich_hanf_und_henry_j_anslinger.pdf

Překlad a staženo z webových stránek:

FIGU-Studiengruppe Česká republika <http://cz.figu.org> info@cz.figu.org

© FIGU 2020 (německy). 2025 (česky). Některá práva vyhrazena. Na toto dílo platí následující pravidla: www.figu.org/licenses/by-nc-nd/2.5/ch/

Nekomerční využití je proto bez dalšího souhlasu autora výslovně dovoleno.

Originál vydán v nakladatelství Věk Vodnáře (Wassermannzeit-Verlag), »Svobodné zájmové společenství«, Semjase-Silver-Star-Center, CH-8495 Schmidrüti ZH, Švýcarsko

Fakta ohledně konopí a Henry J. Anslingerovi

Výňatek z 723. kontaktu ze dne 3. října 2019

Billy ... Vše se ubírá svojí cestou a ta jde nahoru a zase dolů a někdy se musí člověk jednoduše přizpůsobit okolnostem, jako jsme to museli činit i my dva, jako například ohledně vývodů a zdraví škodlivých důsledků konopí, když jsme o něm hovořili. Mluvili jsme tím způsobem, aby to odpovídalo zákonu, neboť zneužívání konopí ve smyslu omamného prostředku, jako právě hašiše, kanabisu a marihuany, je trestáno zákonem. Museli jsme tedy hovořit o různých zdravotních újmách a ukazovat jejich různé podoby, přičemž jsme však museli zamlčovat, že tyto zdravotní škody začínají být podstatné a objevují se pouze tehdy, když je konopí – resp. hašiš/kanabis/marihuana – mícháno s jinými, omamnými látkami, jež vzbuzují závislost a jež se lidově nazývají drogami, k nimž patří kupř. heroin a opium atd. Konopí v podobě hašiše může poškozovat zdraví pouze tehdy, je-li smícháno s faktickými omamnými drogami, načež narušuje vědomí a také demoluje psychiku a organismus, pokud tedy člověk praktikuje zásadní a zdraví škodlivý abusus konopného produktu, tedy pokud jej zneužívá. Přitom je ale nutno si povšimnout toho a chápat, že samotný konopný výrobek – tedy také hašiš – nenarušuje zdraví ani nevyvolává riziko úmrtí, ani při extrémním, zneužitém dávkování, a to buď vůbec, nebo jen stěží. Zejména také nevzniká riziko vzniku závislosti – na rozdíl od tvrdých omamných drog, k nimž patří heroin, LSD, Crystal Meth (pervitin), opium, léčiva, přírodní drogy, tabák, psychofarmaka, diazepam (valium), ritalin, morfium, designerské drogy¹, amfetamin (Speed, Pep), kokain, MDMA (extáze, XTC) a alkohol atd. –, ale nanejvýš vzniká jistá psychická potřeba u labilních lidí, kterou však každý rozumem a zdravým úsudkem obdařený člověk dokáže naprosto kontrolovat. Takováto psychická potřeba vzniká také u labilních lidí pouze v malé míře, zatímco psychicky zdraví a rozumem a úsudkem obdaření lidé se nemusejí obávat prakticky žádného potenciálu, který by vzbuzoval nutkavou potřebu. A tak je tomu zejména u konopných léčiv, resp. u hotových léků na bázi kanabinoidů, jež obsahují málo THC, jež jsou však v jistých lékařských produktech důležité ve větších množstvích, ale ani tehdy nejsou zdravotně závadné. To je v rozporu se zcela ztřeštěnými tvrzeními nepřátel konopí a přemoudřelců, kteří jsou fakticky zmatení konspiračními teoriemi a nemají o celé věci ani potuchy, natož aby byli schopni sami otestovat nějaký konopný produkt a následně zažít a zakusit, že není nebezpečný ani zdraví škodlivý – ani jako omamný prostředek.

¹ **Designerským drogám** se také říká »legální opojení«. Jde o neregulované psychoaktivní látky, které napodobují účinky kontrolovaných drog; pozn. překl.

Ohledně konopí, resp. sušené konopné pryskyřice a konopného květenství atd. jsem se osobně ledacos naučil, když jsem v Pákistánu, Persii a Turecku tajně pracoval na protidrogovém oddělení, a tudíž mohu v tomto ohledu nějaké věci vysvětlit na základě vlastních zážitků a zkušeností, stejně jako to, že se z rostlinných částí samičí rostliny kanabisu získává omamný prostředek hašiš, jež se nazývá také cannabisem/kanabisem a marihuanou; zejména indické konopí obsahuje největší podíl THC, resp. tetrahydrokanabinolu, který vykazuje hlavní omamný účinek, avšak je prakticky neškodný. Když jsem putoval společně se svým spolucestovatelem, Klausem Winterem, byl jsem roku 1964 najatý osobně prezidentem Pákistánu, Mohammadem Auybem Khanem, k tomu, abych tajně pracoval proti pašerákům omamných látek (do čehož však můj souputník nebyl zapojen); zde se však nejednalo o hašiš, resp. kanabis, ale o tvrdé drogy, jako byl heroin a opium. Abych však věděl a chápal, o co se v případě těchto a jiných látek jednalo a jaké účinky měly, byl jsem detailně vyučován a také vystaven oběma těmto látkám i kanabisu, takže jsem musel pod dohledem dvou policistů a jednoho lékařského psychologa tyto látky sám vyzkoušet, načež byly posuzovány mé reakce a teprve poté bylo rozhodnuto, že smím provádět některé určité, tajné zakázky. Díky těmto tehdejším testům, jež trvaly čtyři dny, znám také problémy plynoucí z heroinu a opia, jakož ale i účinek kanabisu, který jsem jednou dostal k otestování již dříve od pákistánské hraniční policie. Tyto látky jsem tedy tehdy vyzkoušel, avšak nikdy poté – a tedy ani do dnešního dne – jsem necítil touhu ani nutkavou potřebu je znovu požívat. Avšak důvod, proč si mě předvolal státní prezident Mohammad Ayub Khan, spočíval v tom, že mě chtěl vidět, jelikož o mně četl článek v indických novinách »Statesman« a nařídil, že mě mají zastavit, až znovu půjdu do Pákistánu. Bylo zajímavé, že to bylo zaranžováno tak, že dostal instrukce také indický hraniční úřad, neboť jsem byl ohledně této věci osloven již na indickém celním úřadě, když jsem se chtěl spolu se svým krátkodobým spolucestovatelem, Klausem Winterem, vrátit z Indie do Evropy – přes hraniční přechod na silnici mezi Amritsarem, Paňdžábem (Indie) a Lahore, Paňdžábem (Pákistán) –, tedy právě přes jediný hraniční přechod v uvedených spolkových státech mezi Indií a Pákistánem. Na hraničním celním úřadě mě zastavila hraniční policie a tázala se mě, zda jsem ten muž, o němž se psalo v novinách »Statesman«, což jsem potvrdil, načež mi bylo vysvětleno, že se mám ohlásit u pákistánských hraničních úředníků a že mám být tázán, zda jsem ochoten nechat se dovést k pákistánskému prezidentovi, Mohammadovi Ayubovi Khanovi. Na indické hranici mě zastavila jedna velmi milá, pěkná a vstřícná hraniční úřednice, která se velmi potěšitelně vyjádřila o mém čistém oděvu a celém mém vzezření, načež jsme zapředli rozhovor a ona mi nabídla, že mi v Amritsaru ukáže pamětihodnosti, dříve než půjdu dál do Pákistánu. Při našem hovoru si tato úřednice – jmenovala se Neeta a bylo jí 38 let – stěžovala na mnoho turistů s batohem (na tehdejší trampy z Evropy, Kanady a USA), kteří špinaví, zavšivení, otrhaní a bez

peněz přicházeli do Pákistánu, Indie, Nepálu a Afghánistánu, aby se napumpovali omamnými drogami. Mnozí z nich tehdy zcela zpustli, přičemž jsem viděl i takové, kteří nosili už jen kapesníky jako bederní roušku, byli samý ekzém, příšerně páchli a žebrali o bakšiš. Četné tyto postavy jsem vídal hlavně v Pákistánu, Indii, Nepálu, Persii, Afghánistánu a někdy i v Turecku, kde jsem tajně působil také pro »policii Mali«, když jsem se svojí ženou Kalliope a svojí dcerou Gilgameshou – která se narodila v pákistánském městě Kvéta – bydlel na východní straně Bosporu v Üsküdaru pod jménem Muhammed Abdullah. Tehdy často, zejména v Nepálu a Indii, žalostně umírali zbídačení trampové, mladí chlapíci, kteří jednoduše zůstali někde ležet, dříve než je odklidili domácí obyvatelé. A na tyto poměry si stěžovala Neeta, avšak poté nadšeně vyprávěla o krásách života a o městě Amritsar, přičemž zdůrazňovala »Zlatý chrám«, k němuž chci zmínit ještě pár slov:

»Zlatý chrám« leží v polovině pravoúhlého jezera, v »Amrit Sarovar«, resp. Nektarovém jezeru. Tento »Zlatý chrám«, který představuje vlastní centrum »sikhismu«, byl vsuktu zbudován v polovině Nektarového jezera a nazývá se vlastně »Harmandir Sahib« nebo také »Hari Mandir«, což znamená »Boží chrám«, jak mi přeložila Neeta.

Jméno města Amritsar bylo odvozeno od názvu tohoto Nektarového jezera, tedy právě od výrazu »Amrit Sarovar«, jehož vodu považují sikhové za posvátnou, a proto k tomuto jezeru přicházejí četní poutníci, aby se v ní koupali. »Zlatý chrám« se zrcadlí ve vodách tohoto jezera, za nímž se nalézá palácový komplex, zatímco kolem dokola jezera se nachází široká cesta, kterou přirozeně využívají poutníci, kteří po ní chodí dokola, přičemž však pravidlo určuje, že se musí chodit po této cestě kolem jezera ve směru hodinových ručiček.

Nyní jsem se opět odchýlil od vlastního tématu, tedy od konopí, k němuž chci ještě říci, že v době, kdy jsem byl chlapec, tedy ve 40. a ještě na počátku 50. let 20. století, bylo konopí využíváno jako potravina, jako např. v podobě kaše, chleba, pokrmového a salátového oleje, pečiva a jiných jídel, což bylo všechno velmi chutné a bylo možno to konzumovat, aniž by to idiotsky zakazovali blbci a pitomci věřící pomluvám. Z konopí se však vyráběly také textilie, jako byly košile, šály, žínky, ručníky nebo i lana, jakož částečně i ložní prádlo atd., přičemž části konopné rostliny se zvláště využívaly i jako léčivo proti neduhům a chorobám. Po naléhavých legislativních změnách byly ve Švýcarsku ohledně hašiše, resp. kanabisu povoleny standardizované extrakty z kanabisového květu, který v jistých částech slouží jako lék a jako terapeutický prostředek, avšak přístup k této bylině je po legislativní stránce stále ještě zkostnatělý. Konopí, resp. hašiš/kanabis/marihuana, mírní bolesti, uvolňuje organismus a částečně dokonce působí proti epilepsii. Ve své legální podobě – ve formě takzvaného průmyslového konopí – není však konopí zajímavé jako droga, a ani vhodné jako lék. Díky zprávě jednoho irského lékaře vstoupilo roku 1839 konopí v Evropě do školní medicíny kvůli svým bolest zmírňujícím a

protikřečovým účinkům, jako lék proti syndromu dráždivého tračníku, proti artritidě, Crohnově chorobě, stresu a strachovým poruchám. Do roku 1951 bylo konopí, resp. hašiš/kanabis, v zásadě povoleno a využívalo se v lékařství jako prostředek proti migréně, dávivému kašli, svalovým křečím, roztroušené skleróze, zácpě, ženským nemocem, revmatu a myšlenkové nepřítomnosti, přičemž bylo ceněno i jako prostředek zmírňující vedlejší účinky při protinádorových terapiích, i jako prostředek proti astmatu, na spaní a uklidnění atd.; byl také prodáván v lékárnách – ještě i nějakou dobu po zákazu. Některým vládním volům a jiným nerozumným a nesoudným nulám, jakož i většině národa, se však následně kvůli naprosto pitomým falešným informacím podařilo to, že byly všechny konopné a hašišové produkty zakázány.

Když se podíváme po stránce zákazu konopí zpět do minulosti, tak můžeme zjistit, že konopí a jeho produkty, jako hašiš/kanabis/marihuana a různé další z nich vytvořené prostředky, byly používány jako lék již 2737 let před křesťanským letopočtem, přičemž doklad této skutečnosti pochází z nejstaršího soupisu léčivých rostlin čínského císaře Šen-nunga, který nás informuje o tom, jak tento císař doporučoval konopí a z něj vyrobené produkty jako prostředek proti chorobě nedostatku vitamínů, chorobě beri-beri. »Beri-beri« nebo též »beri beri« je onemocnění plynoucí z nedostatečného přísunu thiaminu, který odpovídá vitamínu B1 a který je pro lidské tělo životně důležitý. Pokud vím, tak je vitamin B1 rozpustný ve vodě a nezbytný pro lidský organismus k tomu, aby mohl živiny přijaté ve stravě přetvářet v energii. Vitamin B1 slouží zejména při metabolismu uhlohydrátů (sacharidů), a podporuje navíc různé nervové funkce atd. Onemocnění »beri-beri« plyne z nedostatečného stravování, přičemž ji spouští též trvalé požívání alkoholu a hlavně alkoholismus. Podle Sfath je ve velmi vzácných případech také možné, že je forma nemoci »beri-beri« vrozená.

Také islámští učenci používali léky na bázi konopí, jakož i ve formě hašiše/kanabisu/marihuany, jak mi roku 1963 předčítal a překládal v Iráku imám mešity al-Chadimijja (severozápadní část Bagdádu) ze svých soukromých, prastarých záznamů pocházejících od arabských lékařů. Jak si vzpomínám, vyplývalo z těchto starých písemných záznamů arabských lékařů to, že využívali zejména konopný olej lisovaných konopných semen ke zmírnění bolestí, avšak používali také různými způsoby konopnou pryskyřici tak, že ji kouřili v dýmkách a že jí vykuřovali místnosti, aby dosáhli »tlumivé« stimulace mysli. V těchto starých záznamech arabských lékařů bylo zcela zřetelně a jasně poukazováno na to, že konopná pryskyřice – kterou byl míněn hašiš, resp. kanabis, resp. marihuana, jak vysvětloval ten imám – byla využívána při různých způsobech inhalace a požívání atd. Byla zejména prospěšná, konejšivá a blahodárná jako léčivý prostředek, který uklidňoval, vyrovnával a léčil špatné stavy mysli. Ten imám vysvětloval, že těmito stavy byly míněny depresivní stavy psychiky, a tudíž byli lidé již ve velmi dávných dobách postihováni

deprese, jež byly následně léčeny konopnou pryskyřicí, resp. kanabisem, a tím také úspěšně a léčivě ošetřovány, stejně jako jiné neduhy a choroby.

Týmž způsobem jako v Arábii se postupovalo také již ve starých středověkých dobách v Řecku, jakož i v evropských kláštrech, přičemž nejslavnější tehdejší léčitelkou byla zejména Hildegarda z Bingenu, která léčivé konopné produkty používala proti žaludečním bolestem a nevolnosti atd., atp.

Ve 20. století mohl být léčivý účinek konopí oficiálně dokázán, avšak dříve než se tak stalo, byla tato cenná rostlina pitomě a nerozumně zneužívána v nadměrných dávkách jako droga, načež byla i oficiálně odsuzována a vlivem ještě pitomějšího zákazu notně zatracována. To mělo ovšem za následek, že byl trh zaplaven syntetickými léčivy, které měly často závažné vedlejší a interakční účinky a které způsobovaly neštěstí, jako např. zklidňující lék a prostředek na spaní Contergan se svojí účinnou látkou thalidomidem, která byla podávána těhotným ženám a měla velmi zhoubné následky, jelikož vyvolávala vedlejší účinky na nervový systém a u nesčetných novorozenců zapříčiňovala nejzávažnější tělesné deformace, jako tomu bylo i v případě mé sestry, Vereny. Tomu bylo bývalo možné předejít, kdyby byly spací a uklidňující prostředky vyrobeny na konopné bázi, jako byly takové prostředky za těmito účely úspěšně využívány již v dřívějších dobách. Zvítězila však slabomyslnost lidí, kteří věřili konspiračním teoriím, a tudíž nastal zákaz těchto látek, a to i přesto, že samotný lidský mozek produkuje kanabinoidy, což je známo i dnešnímu lékařskému výzkumu, který se snaží se tomuto idiotskému zakazu vzepřít, aby bylo možno konopné lékařství opět využívat; to bylo zakázáno v podstatě vlivem jednoho prolhaného amerického idiota, poté co na počátku 20. století nastal nevídaný rozmach konopných vláken. K tomu došlo mimo jiné zvláště proto, že stavitel aut, Henry Ford, vytvořil ve válečném roce 1941 takzvané »konopné auto« (»Hemp Car«), jehož plechy byly nahrazeny konopnou pryskyřicí. Kromě toho začal již roku 1935 farmaceutický koncern DuPont po svém vynálezu vyrábět z oleje umělá nylonová vlákna, jež byla protkaná vlákny konopnými. Mimoto bylo konopí v USA během asi 200 let dokonce v oběhu jako zákonné platidlo, takže se jím mohly platit i daně. Dále se konopí využívalo i k výrobě konopného papíru, který roku 1880 zahrnoval až 90 procent vyrobeného papíru, zatímco papír ze dřeva tvořil jen 10 procent výroby. A z konopného papíru byly vyráběny i zákoníky, dopisový papír, knihy obecně, ale také náboženské knihy, jako např. i Gutenbergova bible atd. Avšak s tímto rozmachem při využívání konopné rostliny začalo pak také její zatracování a zavrhování, což měl na svědomí jeden sobecký a nadutý chlap, Švýcar z německy hovořící oblasti jménem Harry Jacob Anslinger, který rozpoutal – třebaže věděl, že je to špatně – na úrovni lží, podvodů a pomluv neoprávněnou válku proti konopné rostlině. A to učinil zcela navzdory svým dřívějším, vehementním

veřejným prohlášením o tom, že konopí, resp. hašiš/kanabis/marihuana, nepředstavuje ve skutečnosti pro člověka, jeho zdraví a vědomí vůbec žádné nebezpečí. K tomu jsem si nedávno četl jeden článek, a proto jsem se podíval na internetovou Wikipedii, kde jsem o tomto Anslingerovi našel něco, co vykopíruji a následně připojím ke svým vývodům.

Pomocí lhaní a klamání vytvořil Harry Jacob Anslinger ve 30. letech 20. století vlastní příčinu zákazu konopí, který v podstatě vyplynul z jeho činnosti, a to proto, že náhle změnil svůj názor, když v USA asi kolem roku 1930 založili štvaví konzervativní politici protidrogový úřad a tvrdili, že existuje spojitost mezi konopím, resp. kanabisem/hašišem/marihuanou a násilnými činy. To celé byla však jen špinavá taktika státních hodnostářů, jelikož ti mohli rychleji a ve větším rozsahu hromadit své bohatství pomocí obchodů se dřevem, papírem ze dřeva a mnoha jinými produkty. Založili tedy »Federální úřad pro narkotika« (»Federal Bureau of Narcotics«) a hledali do jeho ředitelské pozice nějakého člověka, a právě o tuto pozici pak usiloval Harry Anslinger, který společně s ekonomickými magnáty, kteří dřepěli ve vládě a chtěli být stále bohatší, neváhal s tím, aby upletl zhoubnou pavučinu lží mířících proti užívání konopné rostliny a proti možným produktům z ní vyrobeným. Vybuodoval tedy systematickou očerňující kampaň a roku 1930 se mu podařilo dosáhnout vrchní pozice ve »Federálním úřadu pro narkotika«, a sice s pomocí jednoho milionáře jménem William R. Hearst, který investoval do vznikajícího průmyslu vyrábějícího dřevitý papír, a který byl navíc strůjcem a vlastníkem novinového řetězce »Yellow Press«, v němž byla proti konopí a jeho užívání vymyšlena a spuštěna nehorázná štvavá kampaň plná lží, podvodů, pomluv a démonizujících konspiračních teorií. A to jen proto, aby bylo konopí vytlačeno z trhu a aby si dotyční nahrabali milióny a další milióny dolarů, což činila taktéž skupina DuPont, která kdysi tvořila největšího výrobce munice a trhavin na světě, avšak asi od roku 1930 produkovala umělohmotná vlákna a papír ze dřeva.

V době, kdy Harry Anslinger vypočítavě usiloval o pozici ředitele ve »Federálním úřadu pro narkotika«, vládla v USA ještě prohibice, resp. zákaz alkoholu, který byl však roku 1933 zrušen, čímž se zhroutila kriminalita spojená s černým pálením alkoholu a ilegálním alkoholovým obchodem, který vedla většinou Mafie, načež byl »Federální úřad pro narkotika« takřikajíc nadbytečný. Anslinger tedy hledal nějakou záminku, aby si mohl i nadále zachovat svoji pozici, a tu našel v tom, že začal proklínat výrobu konopí, resp. kanabisu. Z toho důvodu vyhledal 30 významných vědců a tázal se jich na údajnou nebo možnou nebezpečnost hašiše/kanabisu/marihuany, avšak tito vědci jeho absurdní tvrzení odmítli – až na jednoho jediného ovlivněného vědce. Tohoto jediného vědce pak Anslinger ovlivňoval a využil, resp. zneužil k tomu, aby z něj učinil korunního svědka a vtloukl mu do hlavy, že užívání konopí v podobě kanabisu, resp. omamné drogy vyvolává »vzteklé delirium«,

»bludné představy«, »sexuální sny a fantazie«, »zlovolné skutky«, »touhy po násilí« a »toužení zabít« a že se člověk pod vlivem této látky stává bestií, která nad sebou ztrácí veškerou kontrolu, a která tudíž představuje velké nebezpečí pro lidské společenství. Následkem bylo, že v roce 1937 vstoupil v platnost zákon, který byl nazvaný jako »Marihuana Tax Act« a který zakazoval a prohlásil za trestné komerční pěstování konopí. Samozřejmě se muselo stát, že USA tuto svoji demonizaci, založenou na blbosti, pitomosti, lžích a klamech, vynesly také do světa, stejně jako onen zákaz pěstovat konopí, který pak všichni hloupí vládní činitelé, profesori, doktoři a vědci v mnoha státech lehkověrně, prosti inteligentnosti a nerozvážně atd. schvalovali. Z toho důvodu bylo prakticky celosvětově absurdně zakázáno pěstovat konopí a využívat tuto rostlinu, což se zachovalo dodnes i v Evropě, a tudíž nevědoucí, hloupá a nekompetentní většina všech vládních činitelů, profesorů, doktorů, vědců a jiných nul, jakož i rozumbradů, stále ještě zachovává tento zákaz konopí, kvůli čemuž je zatracována a demonizována rostlina, která by velmi mnoha lidem, v podobě z ní vyrobených léků, mohla pomoci mírnit a léčit jejich nemoci a choroby. Faktem přitom je, že všichni ti vládní činitelé, kteří tvoří menšinu, jakož i ti, kteří mají profesorské a doktorské tituly nebo jsou dobrými badateli a vědci a kteří vědí, že zákaz konopí je naprosto absurdní a nesmyslný a že je pro mnoho trpících a nemocných lidí nanejvýš nevýhodný, musejí mlčet a musejí se s vlastními názory a vědomostmi držet zpátky, neboť v opačném případě jsou sužováni a terorizováni blbými a pitomými idioty, kteří podlehli bludné představě založené na lžích, podvodech a pomluvách o tom, že konopí, produkty z něj vyrobené, jakož i jeho požívání jsou údajně nebezpečné. A tento nesmysl, který v podstatě vzešel ze lživého, podvodného a pomlouvačného působení Harryho Anslingera a který popírá faktickou pravdu, bere většina všech hlupáků a těch, kteří věří pomluvám a spikleneckým teoriím, za bernou minci, jelikož tito lidé postrádají inteligentnost, a jsou proto neschopní používat svůj rozum a zdravý úsudek, aby odůvodnili pravdu a utvořili si na jejím základě vlastní mínění. Přitom je zcela lhostejné, jaké tituly všichni tito rozumoví a úsudkoví neschopníci nosí, jaké mají pozice, jaké vykonávají úřady nebo zda jsou to prostí lidé z populace, neboť je-li člověk jednoduše věřící – ať už zastává nábožensko-sektářskou víru nebo víru založenou na lžích, podvodech či konspiračních teoriích –, tak nepoužívá ani svůj rozum, ani zdravý úsudek, a proto je ve vztahu k nějaké určité věci hloupý a nepřičetný. Pokud tomu tak ale je, tak není schopen po stránce nějaké určité věci používat svůj rozum a zdravý úsudek, a tudíž nedokáže logicky uvažovat a dospívat k logickým názorům a rozhodnutím.

K celé věci musím ještě závěrem vysvětlit, že když se konopí zpracovává do podoby omamného prostředku, tak se z rostliny extrahuje konopná pryskyřice – měkká hnědá pryskyřice –, která se ve formě finálního produktu označuje jako hašiš, resp.

kanabis, resp. marihuana, která je nerozpustná ve vodě. Je-li konopná pryskyřice vystavena teplu/horku, jako např. v rozžhaveném kuřivu dýmky nebo cigarety, tak se rozpouští v aceton, éter, benzin, benzol, chloroform, etanol a aether octový, přičemž se zabarvuje do zlatova. Konopí v podobě hašiše/kanabisu/marihuany sestává v kvalitní podobě hlavně z květenství samičí konopné rostliny, přičemž zbývající části rostliny obsahují podstatně více pryskyřičných žláz s tetrahydrokanabinolem (THC), který z celé rostliny konopí představuje hlavní část, která působí omamným způsobem. Hašiš/kanabis/marihuana jsou ve Švýcarsku kvůli hlouposti, strachu, nerozumu a nesoudnosti připitomělych konspiračních teoretiků a rozumbradů od roku 1951 zakázány. Tak je tomu ještě i dnes, pokud tato rostlina, resp. produkt z ní, obsahuje více než jedno procento omamné substance THC. Vinou těchto pomatených živlů, kteří způsobili zákaz konopí – k nimž patřila a ještě dnes patří i většina národů – byly populace, a jsou i nadále, uváděny v omyl a sváděny k tomu, aby zatracovaly a zakazovaly dobrou a cennou rostlinu, která v sobě zprvů skrývá četné léčivé vlastnosti proti mnohým neduhům, bolestem a nemocem a která je zadruhé škodlivá pouze tehdy, je-li smíchána s jinými drogami a zásadně zneužita. Toto jsem, milý příteli, musel pro jednou vyslovit, neboť mi už dlouho leželo v žaludku, že jsme o tom před lety ještě nemohli hovořit otevřeně a v souladu s tím, co vlastně na základě obsáhlé pravdy mělo být řečeno a vysvětleno. Tehdy však ještě viselo ve vzduchu příliš mnoho hrozeb různého druhu, jež bylo nutno skutečně brát vážně ...

Zkrácený výňatek z české Wikipedie o Harrym Jacobovi Anslingerovi; neodpovídá německé verzi:

Harry Jacob Anslinger (20. května 1892–14. listopadu 1975), osoba švýcarsko-německého původu, byl vládní úředník Spojených států, který sloužil jako první komisař Federálního úřadu pro narkotika amerického ministerstva financí za předsednictví Hoovera, Roosevelta, Trumana, Eisenhowera a Kennedyho. Byl zastáncem zákazu a kriminalizace drog při šíření protidrogových politických kampaní. Anslinger zastával úřad nevídaných 32 let ve své funkci komisaře až do roku 1962. Poté působil dva roky jako americký zástupce v Komisi pro omamné látky OSN. Odpovědnost, kterou kdysi vykonával, je nyní z velké části pod jurisdikcí amerického úřadu pro národní politiku kontroly drog.

Anslinger získal proslulost na začátku své kariéry. Ve věku 23 let (v roce 1915), když pracoval jako vyšetřovatel pro železnici v Pensylvánii, provedl podrobné vyšetřování, které shledalo, že nárok vdovce při nehodě na železnici ve výši 50 000 dolarů, je podvodný. Zachránil společnosti výplatu a byl povýšen na kapitána železniční policie.

Od roku 1917 do roku 1928 pracoval Anslinger pro různé vojenské a policejní organizace na zastavení mezinárodního obchodu s drogami. Jeho povinnosti ho zavedly do celého světa, od Německa přes Venezuelu až po Japonsko.

V roce 1929 se Anslinger vrátil ze svého mezinárodního turné a pracoval jako asistent komisaře v Prohibiční kanceláři amerického ministerstva financí.

V roce 1930, ve věku 38 let, byl Anslinger jmenován zakládajícím komisařem Federálního úřadu pro narkotika ministerstva financí.

Tím, že použil masmédiá jako své fórum, Anslinger poháněl antimarihuanový sentiment ze státní úrovně na národní hnutí. Použil to, co nazval »Gore Files« – soubor citací z policejních zpráv – ke grafickému znázornění přestupků způsobených užíváním drog.

Anslinger shromáždil pochybné anekdoty o marihuaně v tom smyslu, že způsobuje kriminalitu a násilí, a ignoroval opačné důkazy.

Ve 30. letech Anslingerovy články často obsahovaly rasistická témata v jeho kampani proti marihuaně.

Anslingerovi kritici věří, že kampaň proti marihuaně měla skrytou agendu.

14. listopadu 1975, v 13:00, Anslinger zemřel na srdeční selhání v bývalé nemocnici Mercy Hospital v Altooně v Pensylvánii. Bylo mu 83 let a byl pohřben na presbyteriánském hřbitově Hollidaysburg v Hollidaysburgu v Pensylvánii.

Historie Harryho Jacoba Anslingera

(Zdroj: www.hanfkultur.com, 11. října 2006/Cannabinus)

Toto je historie Harryho Jacoba Anslingera, který výrazně určoval osud konopí (*Cannabis sativa*). V této souvislosti bude namístě dbát na »nuance«, neboť H. Anslinger je veskrze politikem; jak jednou řekl sám Adenauer: »Proč bych se staral o své hloupé tlachání ze včerejška ...«

Anslinger bojuje proti konopí (*cannabisu*, marihuaně) jako o život. Neštítí se ani velebit vymyšlené příběhy a hororové scénáře: V jednom roce tvrdí, že marihuana vzbuzuje agresi a později uvádí, že marihuana uklidňuje. Jednou podotýká, že mezi *cannabisem* a *opiem* je obrovský rozdíl a že spolu tyto látky nemají nic společného, a poté opět tvrdí, že marihuana vede přímo k *opiu*. A krom toho působí sám jako »dealer«, ať už při hledání drogy pravdy nebo při obstarávání morfinů pro McCarthyho ...

Anslinger, Harry Jacob, *20. 5. 1892 ve městě Altoona/Pensylvánie, USA.

Harry Jacob Anslinger spatřuje světlo světa: V této době se v USA uplatňuje přes 100 *cannabisových* preparátů za nejrůznějšími lékařskými účely (od léčby nespavosti až po léčbu kuřího oka); pro textilní a papírový průmysl je konopí důležitou surovinou, četné druhy tabáku (»Orient«) obsahují *cannabisové* směsi (5–10 %) a

ve větších městech se vznešená americká střední třída baví v »tureckých kuřáckých salónech«.

1928: Harry J. Anslinger poprvé prokazuje své žurnalistické schopnosti. Publikuje článek o žralocích a označuje je jako »principiálně dobromyslné«.

Článek naráží na nízký zájem publika, načež A. o šest měsíců později prezentuje pod titulem »Mořské bestie« 300 vybraných obětí z celého světa v nejkrvavějších detailech.

1930: USA: Jako odnož ministerstva financí je založen »Federální úřad pro narkotika« (usnesení Kongresu z 1. 7. 1930). Harry J. Anslinger je svým strýcem, ministrem financí »Andrewem Mellonem« jmenován předběžným šéfem. Na Mellonův pokyn podporuje kancelář rozběhnutou štvavou kampaň Hearstova tisku proti konzumentům marihuany.

1936: Anslingerův úřad zadává zakázku na vznik patrně nejstrašidelnějšího osvětového filmu: »Reefer Madness« (»Jointové šílenství«). Před debatou Kongresu probíhají slyšení »odborných komisí« před komisemi Sněmovny reprezentantů a Senátu. Anslinger vypovídá jako expert: »Marihuana vede po požití k šílené zběsilosti (delirious rage).« ... »Pokračující užívání snižuje zábrany a vede k duševním nemocem. Je to spouštěč pobuřujících zločinů (revolting crimes).«

Okolnost, že byl Anslinger mimo rámec své profese trestního stihatele akceptován výborem jako expert, vede k protestům členů výboru (Oteri, Silverglate), avšak je i přesto vyslechnut. Woodward, jediný lékař v komisi, vyvrací sice Anslingerovy lékařské zmatenosti, ale ani to nepomáhá.

1937: Film »Reefer Madness« přichází do kin (děj: typický mladý Američan kouří jointa a stane se z něj kvůli tomu vraždící bestie) ...

Anslinger se postará o to, aby se v tisku rozšířily teze jeho pomocníka, Earla Alberta Rowella: »Marihuana je zejména příčinou četných zločinů, naplňuje totiž člověka, který je jí omámen, neodolatelnou touhou páchat násilné činy. Podněcuje také k hnusné a odporné amoralitě, která zahrnuje znásilňování a vraždění.«

6. 4. 1937: Harry J. Anslinger prohlašuje vůči tisku: »If the hideous monster Frankenstein came face to face with the monster marihuana he would drop dead of fright.«

27. 4. 1937: USA: Začátek debaty Kongresu o zákonu »Marihuana Tax Act«. Anslinger vyovídá před Kongresem: »Marihuana je nejnásilnější droga v dějinách lidstva.«

Červen 1967: Anslinger shrnuje výsledky dlouholetého sběru hororových příběhů o marihuaně v díle »Marihuana – Assassin of Youth« (»Marihuana – vrah mládí«).

13. 7. 1937: USA: Anslingerova pověstná sbírka těch nejpříšernějších zločinů spjatých s marihuanou, »Marihuana – Assassin of Youth« vychází v časopise American Magazine.

Anslingerovy výroky:

... v USA existuje 50–100 000 kuřáků marihuany, většina z nich jsou negři, Mexičané a komedianti.

... »satanský« jazz je přímým důsledkem konzumace marihuany.

... odpovídá na otázku možného přestoupení z kouření marihuany na opiáty: »Ne, o tom jsem ještě nikdy neslyšel. Lidé závislí na marihuaně jsou zcela odlišní. Ti nejdou směrem k opiu.« (roku 1955 tvrdí pak pravý opak)

... a klasifikuje marihuanu: »Here we have a drug that is not like Opium. Opium has all the good of Dr. Jekyll and all the evil of Mr. Hyde. This drug is entirely the monster Hyde, the harmful effect of which cannot be measured...«

... a prezentuje své posbírané hororové příběhy:

– »Dva negři zatáhnou pod vlivem marihuany 14letou dívku do chatky, kde byla držena po celé dva dny. Když byla nalezena, trpěla syfilidou.«

– »Dva barevní studenti z Minnesoty svedli na jedné párty bílé studentky pomocí marihuany a historek o rasistickém útisku. Výsledek: Těhotenství.«

– »Texaský ropný dělník s bezúhonnou pověstí a milující otec kouřil cigaretu marihuany a znásilnil následně svoji 6letou dceru. Když večer přišla domů jeho žena, našla maličkou dcerku, jak pláče a je zalita krví v postýlce. On si nemohl na nic vzpomenout (a byl odsouzen k smrti).«

– »21letý mladík zabil na Floridě své rodiče, dva bratry a sestru sekyrou. Vyšetřujícím úřadům sdělil, že svůj čin spáchal v marihuanovém snu.«

... předkládá dodatečně Kongresu složku s obrázky zmasakrovaných obětí, které byly všechny údajně zabity marihuanovými vrahy.

... Anslinger obšťastňuje Ameriku osvětovou kampaní, při níž se vedle knih a filmů agituje také plakáty:

Na jednom se např. píše: »Marihuana, bylina, jejíž kořeny sahají do pekla. ... Co se děje na marihuanových párty?« Odpověď dodává obrázek, na němž jeden muž píchá ženě drogu. (...)

1938: Anslingerův souputník, »Dr. James A. Munch«, ohlašuje, že sám už jednou kouřil jointa, přičemž ze svých zkušenosti vyvozuje, že něco takového může stačit k tomu, aby člověk doživotně zešílel: »Náhle jsem se cítil, jako bych byl 200 let lapen na dně kalamáře.«

Munch je následně často citován před soudem jako znalec; jelikož jeho líčení o šílenství působí tak přesvědčivě, tak se obžalovaní v procesech vraždy náhle vyznávají z toho, že požívali marihuanu, v oprávněné naději, že budou jako konzumenti marihuany osvobozeni s rozsudkem »dočasně snížená přičetnost«.

To se samozřejmě Anslingerovi nezamlouvá, a proto Muncha nakonec odvolává. Jejich úmluva pak vypadá tak, že Munch dostává od »Federálního úřadu pro narkotika« (»FBN«) finanční příspěvky za výzkum, za které dodává posudky o nebezpečnosti cannabisu; první tento posudek hovoří pak o tom, že marihuana sice vzbuzuje šílenost, avšak nikoli v takové míře, aby člověk ztratil přičetnost.

James Munch objevuje v následujících letech z pověření FBN stále nová, člověka ohrožující nebezpečí konopí tak, že se specializuje na manokauzální výklad komplexních, dosud nevysvětlitelných příznaků nemocí. Údajně vyzkoumává, že konopí způsobuje nevratné škody na mozku, že ničí plodnost u obojího pohlaví a že jediný joint zapříčiňuje po dlouhé měsíce »flashback« (*zpětné záblesky týkající se např. prožitku psychické traumatizace; pozn. překl.*); (podle téhož vzoru pracuje později také Egyptan Nahas pro OSN). Političtí, ultrapravicoví činitelé využívají tuto hysterii, aby kriminalizovali všechny »podezřelé živly«; nejprve skupiny na okraji společnosti a jazzové hudebníky, v pozdějších letech pak beatové hudebníky, liberály a hippies.

Vedlejší efekt tohoto masivního zatracování marihuany spočívá v tom, že se o této bylině náhle zpívá v nesčetných jazzových písních; to je pro Anslingera vítaný podnět k tomu, aby zakládal složky o barevných muzikantech, kteří »velebí« tuto látku. V mánii, která připomíná malicherného (taktéž pedantského) člověka, je brzy rozeznáno slovo »špenát« jako kódovaný výraz pro cannabis, což vede k tomu, že se po dva roky vyčerpávající úřední činnosti vyšetřuje »píseň o špenátu« a že se sbírá materiál proti jistému »Pepkovi námořníkovi«, než si úředníci všimnou, že tento Pepek, který se »dopuje plechovkami špenátu«, není velkodealer a že se v případě té jazzové písně nejedná o »velebení omamných drog«, ale o komiksovou postavu a ústřední melodii reklamní kampaně na plechovkovou zeleninu.

1940: USA: Lékařská společnost (AMA), která pro Anslingera představovala odborné »nebezpečí«, se s tímto lovcem čarodějnic shodla, v neposlední řadě kvůli masivním výhrůžkám. Výsledek: ještě roku 1939 stíhal FBN více než 3000 lékařů kvůli vystavování ilegálních receptů; mezi léty 1939 a 1949 jsou trestně stíháni už jen 3 lékaři. (...)

28. 12. 1940

»New York Daily Worker« tvrdí, že užívání marihuany vede k »opuchlému obličejí, krví podlitým očím, slabosti končetin a třesení«.

1942: Anslinger se stává členem tajného výboru, který měl službě OSS (předchůdce CIA) obstarat »sérum pravdy« a který za tímto účelem provádí na vojácích a civilních osobách – z největší části neinformovaných – pokusy s nejrůznějšími drogami na halucinogenní bázi. (Veřejnost se o těchto pokusech dozvídá až roku 1982 – vstupují do dějin jako skandál CIA.) Po dobu 15 měsíců experimentuje Anslinger a jeho společníci s olejem hašiše, dříve než dospějí k poznání, že tato substance není užitečná pro vojenské účely.

1. 11. 1942: Anslinger prosazuje, že tradiční cannabisové produkty již nesmějí být používány na lékařské účely, výjimku tvoří – na přání farmaceutických lobby – synteticky vyráběný THC. Cannabis je vyškrtnut z lékopisů.

1943: Anslinger chce postupovat proti swingové scéně a chtěl by nechat zakázat jazz (důvod: reklama na drogy). Za tímto účelem rozesílá dopisy policejním služebnám s prosbou, aby sbíraly patřičné případy. Většina států však vůbec nereaguje a spolková vláda dokonce uděluje jednoznačně odmítavou odpověď: Vojáci prý právě tuto muziku poslouchají obzvláště rádi a v současné situaci nejsou žádané žádné opletačky. (...)

... kromě toho vláda kvůli nedostatku konopných textilií (uniforem, plachet) a lan (padákových a lodních lan), vzniklém z důvodu světové války, právě podpořila reklamní kampaň na pěstování konopí (např. propagandistickým filmem »Hemp for victory«, natočeným roku 1942) a dala podnět k tomu, aby se opět pěstovalo konopí na 146 000 hektarech. Celý tento reklamní materiál se samozřejmě ani slovem nezmiňuje o tom, že konopná lana a marihuana se mohou vyrábět z téže rostliny.

1944: USA: Je publikována zpráva LaGuardia Report. Ke zděšení FBN a všech ostatních zastánců prohibice vyvrací veškeré předsudky: Marihuana nevede k agresivnímu ani asociálnímu chování, osobnost konzumentů není měněna a důkazy o tom, že cannabis tvoří příčinu kriminálního chování, nebyly nalezeny. (...)

Anslinger oznamuje, že všechny lékaře, kteří byli odpovědní za zprávu LaGuardia Report, uvrhne do žaláře, stejně jako všechny vědce, kteří by ještě publikovali šetření o cannabisu. Tím fakticky vydal zákaz výzkumu cannabisu.

1945: AMA prezentuje studii, kterou si objednal Anslinger a v níž se tvrdí, že se mezi léty 1944 a 1945 34 černých a jeden bílý voják, kteří kouřili marihuanu, chovali nepřístojně ke svým bílým nadřízeným.

1946: Díky studené válce, která nastala po konci války světové, dostává Anslinger, který se v posledních letech poněkud stáhl, když Amerika znovu objevovala konopí, opět vítr do plachet: Skutečnost, že nepřítel je levičák, byla pro tohoto činitele studené války jasná již od 20. let; nyní ohlašuje: »Kdyby měli bílí v USA něco společného s marihuanou, tak by se jednalo bez výjimky o liberální (a tedy odsouzeníhodné) charaktery, většinou také přátelsky smýšlející o komunismu.«

1947: OSN: USA dosazují Anslingera do drogové komise OSN a rozšiřují tím politikou polemiku do celého světa.

1948: USA se nalézají uprostřed protikomunistické McCarthyovy éry. Anslinger odvrhuje své »historiky o vražedné bylině« a přizpůsobuje se politické situaci: Od té doby se cannabisu již nepřibásňují účinky podporující agresi, ale – a to je ještě horší – prohlašuje se: Marihuana vzbuzuje tak pokojné a pacifistické nálady, že tuto omamnou drogu používají komunisté k tomu, aby oslabili bojovou morálku americké armády.

1949: Při příležitosti každoročního slyšení ohledně rozpočtu FBN, konstatuje Anslinger na základě »bezpečných poznatků«, že konzum marihuany zesílil; je politováníhodné, že zejména mezi mladistvými. Důvod spatřuje Anslinger ve vzoru hudebníků: »... samozřejmě že nehovořím o dobrých muzikantech, ale o muzikantech jazzových.« (V návaznosti na toto ohlášení se musí Anslinger po jistou dobu sám držet zpátky, dokud se bouře nevole neutiší.)

1951: USA: Poté co Anslinger po celá léta tvrdil, že hašiš je »mnohem horší než heroin«, tvrdí nyní, že největší nebezpečí spočívá v tom, že vzrušení způsobené cannabisem člověku jednoho dne už nebude postačovat, načež huliči sáhnou k nebezpečnějšímu heroinu. Tím se zrodila »stimulační teorie«, pohádka o tom, že »hašiš je vstupní drogou«, pohádka, která se do dnešního dne udržela v některých politických hlavách. (...)

Anslingerův úřad prosazuje zákon »Box-Act«, který na území celého státu velmi zpřísňuje trestní rámec pro recidivisty. Při prosazování se ovšem objevují časté překážky, například ze strany prominentů. OSN: Anslinger se stává předsedou drogové komise OSN.

1953: Errol Flynn je přistižen při hulení a Harry Jacob Anslinger se osobně zasazuje o to, aby nebyl obžalován! Jeho dosavadní zkušenosti s prominentními oběťmi jeho politiky byly patrně spíše bolestivé. (...)

Lidé nicotní, zvláště barevní, jsou však i nadále trestáni plnou tvrdostí zákona.

1954: WHO (Světová zdravotnická organizace) tvrdí, že cannabis nemá vůbec žádnou terapeutickou hodnotu. (Její stanovisko protlačil Anslinger; jako nejdůležitějšího experta prezentoval při slyšení »Dr. Jamese A. Muncha«. Roku 1978 opodstatňuje tento doktor v jednom rozhovoru své – odborníky mezitím vyvrácené – výpovědi politickými motivy: »Jednalo se přece zejména o to, aby byla politice úřadu zjednána celosvětová vážnost.«

Anslinger prohlašuje: »Heroin a marihuanu pašují do USA komunisté, aby zničili stát.«

1955: Anslinger uvádí v jednom interview ohledně »teorie přestupu na jiné drogy«: »Ano, to je právě ten problém a naše velká starost, tedy že hašiš nakonec vede k závislosti na opiu.«

1961: Anslinger je schopen v OSN prosadit konvenci »Single Convention on Narcotic Drugs«, v níž jsou cannabisové produkty srovnávány s opiáty. »Pro blaho lidstva« se musejí státy, které tuto konvenci podepsaly, zavázat k tomu, že během 25 let zastaví veškeré pěstování konopí. Jako hlavní argument pro přijetí cannabisu do »Single Convention« uváděl Anslinger to, že »existují tisíce případů, na nichž se ukazuje, že marihuana vede přímo k heroinu.«

V jednom rozhovoru se Anslinger raduje z toho, že zastánci legalizace budou do budoucna podléhat mezinárodnímu právu, takže budou mít stěží šanci na úspěch. Navíc je prý celosvětový zákaz marihuany primárně demonstrací politické moci USA. (USA však »Single Convention« podepisují až roku 1967.)

1962: Anslinger ve věku 70 let opouští »Federální úřad pro narkotika«. Dopomohl mu k tomu prezident Kennedy, který mu důrazně doporučoval odchod do důchodu. Anslinger si však zachovává svůj post amerického delegáta při drogové misi OSN. Odchod mu není zatěžko i proto, že se výbor Kongresu poprvé zajímá o korupci v kanceláři. FBN určoval od nástupu Anslingera do úřadu prakticky samojeдинě drogovou politiku USA. Pokud byly žádané vědecké posudky, tak Anslinger určoval, kdo je měl vyhotovit. Jeho mocenská pozice se ukazuje mimo jiné na tom, že mohl působit i nad rámec svých kompetencí (mohl kupř. zakázat výzkum cannabisu).

Jelikož americká drogová politika byla tradičně stále i drogovou politikou západního světa, řídil Anslinger přes 30 let globální politiku.

1963: USA: FBN informuje o nově objeveném nebezpečí spojeném s konzumací cannabisu: »Amotivačním syndromu«.

1967: Anslinger hovoří v Senátu. Den poté podepisují USA »Single Convention«.

1968: UNESCO schvaluje rezoluci, v níž jsou všechny dotčené země vyzývány k tomu, aby přísně postupovaly proti marihuaně, podněcovaly výzkum a efektivně se vypořádávaly s veřejným zájmem, který se zasazuje o legalizaci, nebo dokonce o tolerování nelékařského užívání cannabisu.

1970: Po svém odchodu poskytuje Anslinger veřejnosti vhledy do svého myšlení a ozřejmuje, že mu v celé jeho kariéře nikdy nešlo o ochranu zdraví populace nebo o substantivní drogovou politiku, jelikož nástroj »drogové politiky« uplatňoval stále jen jako prostředek k prosazení politiky krajní pravice. Citáty:

»Marihuana je jistě spíše neškodná. Ale tato záležitost byla příkladem toho, že zákaz posiluje autoritu státu.«

»Člověk musí nějakou věc jen označit jako problém a pak se nabídnout, že ji vyřeší; pak je člověk také kompetentní.«

»Pokud se nějaký zákon nedá hned prosadit, musí člověk přistupovat k věci s ještě tvrdšími tresty.«

14. 11. 1975: USA: Harry J. Anslinger umírá. Předtím odkázal celou svoji písemnou pozůstalost knihovně Pattee Library na Pensylvánské státní univerzitě (veřejně dostupné). Pohled do těchto písemností prozrazuje, že Anslingerovy »nepochybné zdroje« sestávají z 95 % z výňatků z bulvárních novin. (...)